

tation; men jeg gik netop ud paa derved at bevise, at de nævnte Sager hørte til Fællesanliggenderne; de hørte dertil, fordi de vare blevne særlige for Kongeriget (Afbrydelse). Ja, disse Anliggender kunde virkelig ikke paa een Gang være baade fælles og særlige; naar de ere erklærede for at være særlige for Kongeriget, saa er det umuligt, at de samtidig dermed kunne være fælles for alle Monarchiets Dele. Dette var udtrykkelig sagt umiddelbart iforveien af Ministeriet, og der var altsaa fra Ministeriets Side handlet fuldkommen loyalt i saa Henseende. Hvad dernæst angaaer den ærede Rigsdagsmands Bemærkning om den Udtring fra hans Side, som jeg fremdrog, fordi den sigtede til Noget, der skulde gjøre Sagen mere forklarlig, saa maa jeg tilståae, at det er mig fuldstændig uforklarligt, hvorledes Noget overhovedet skulde kunne forandre Betydningen af en i og for sig saa klar og simpel Udtalelse som den nævnte; men allermindst er det Tilfældet med det, som det ærede Medlem i denne Hensigt anførte. I det Foredrag, hvortil jeg sigtede, siger han — jeg skal forsøge at tale nøjagtig, tager jeg seil, beder jeg det rettet —, at Regjeringen havde erklæret, at man ogsaa kunde udvide de særlige Anliggendes Omraade; men dertil siger det ærede Medlem, at dette er Noget, han ikke troer videre paa, og han mener, at Ingen skal lade sig forføre til at lægge videre Vægt derpaa. Dette var det ærede Medlems Tankegang, og hvorfor? Her kommer netop det, som er Hovedsagen: fordi Regjeringen og det ærede Medlem med Regjeringen dengang gik ud fra, at der hørte noget Andet og Mere dertil end Rigsdagens Samtykke, nemlig Rigsraadets. Dette er jo aldeles klart; han siger, at han paa ingen Maade kan gaae ind paa den omhandlede Tilspining til Paragraphen, thi „naar man seer Sagen i Die, saa kan man vist ikke paastaae, at denne Tilspining vil komme til at gjælde saadanne Forandringer, der gaae ud paa at gjøre til særligt Anliggende, hvad der vil blive fælles, thi dertil har Rigsdagen for Kongeriget Danmark ingen Ret; det er Noget, som det saakaldte Rigsraad maa have med at gjøre, og det vilde vist aldrig falde nogen Rigsdagsmand ind at fremkomme med Forslag om at forsøge An-

tallet af de særlige Anliggender.“ Forfjellen mellem det ærede Medlems og Regjeringens Anskuelse laa deri, at Regjeringen — jeg havde selv den Ære at høre med dertil, saa at jeg bestemt kan udtale, hvad Meningen var — netop gik ud fra, at det kunde være muligt, som det ogsaa har viist sig ved enkelte Leiligheder, at der kunde være Spørgsmaal om en Omdannelse til særligt Anliggende af, hvad der var fælles, hvorimod det ærede Medlem meente, at dette ikke kunde være Tilfældet. Regjeringen og jeg tilligemed den havde altsaa med Hensyn til det eneste Punkt, hvorpaa det her kommer an, en ganske anden Anskuelse end det ærede Medlem; han meente: man faaer aldrig i Verden Rigsraadet til at give den allermindste Stump til Rigsdagen, medens Regjeringen meente, at man nok kunde faae det til at gjøre noget Saabant; men hvad man var enig om — det er mig en Glæde at gjentage det —, var, at Rigsraadet maatte have med Sagen at gjøre.

Formanden: Rigsdagsmanden for Ribe- og Nordsjællandske Valgkreds har Ordet.

C. Mimestad: Jeg frasalder det.

Formanden: Rigsdagsmanden for Maastrubø Amts 3die Valgkreds har Ordet.

Barfod: Jeg skulde ganske vist for mit Vedkommende ønske, at vore Grundlovsforhandlingerne kunde afgjøres paa den Maade, som ved det foreliggende Forslag er antydet; men ikke alene har jeg efter den Udtalelse, vi nys have hørt af den høitærede Conseilspræsident, ikke noget Haab derom, men hvad der for mig siger mere, er, at den Afgjørelse, som Grundlovsforhandlingen forleden fik i Landstinget, synes at være en Borgen for, at heller ikke Rigsdagen, hvor man dog meente, at Grundlovsudkastet vilde støde paa meest Modstand i Landstinget, vil gaae den her antydede Vej, men vil blive ved den, som Rigsraadet har betraadt. Da jeg som Følge heraf ikke kan have noget Haab om, at dette Forslags Fremme vil føre til noget omhelst for vore Forfatningsforhold gunstigt Resultat, eller over-